

บทที่ 1

อักษร พู่กมยอักษร สกนศศศ

หมอกยงศลยไม่หมด ร่งของหน่งเชวียก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้า
ดวงตาส่งบ่งมดลอดของหลวงจิ้นกวนไห้ในที่สุดก็ฉายแววตื่นตัว
แล้ว

เพราะถูกเข้าประชิดตัวอย่างกะทันหัน กวนไห้ทางหน่งรีบแยกฝ่ามือ
ที่ประกบกันออก ก่อนกตนี้หัวแม่มือขวาลงใจกลางฝ่ามือ เปลี่ยนจาก
มูทราหมีงหวังเป็นมูทราดวงจิต พลิกมือซ้ายจากยกตั้งฉากเป็นวางนอน
หันฝ่ามือออก อาศัยอากัปกรียาที่ทรงพลังที่สุดของมูทราหมีงหวัง
เผชิญหน้ากับหน่งเชวีย อีกทางหน่งก็สุดลมหายใจเข้าลึกหดหน้าท้อง
จนแบนราบเปล่งคำสวดออกมา

พริบตาที่มูทราทั้งสองปรากฏ ไอหมอกรอบตัวหน่งเชวียก็เกิด
ความปั่นป่วนอย่างรุนแรง ก่อนม้วนบิดเป็นวงแหวนน้อยใหญ่ ลักษณะ
คล้ายนุพพานาพรณจำนวนมากมายกำลังเบ่งบานอยู่ท่ามกลาง
แสงส่ายณห์ที่ส่องลอดเข้ามาในวิหาร หลวงจิ้นหนุ่มไม่เปล่งคำสวด
ก็แล้วไป พอเปล่งคำแรกออกมา นุพพาเหล่านี้ก็พากันทั้งกลีบพรั้งพรุ

ลงมาราวกับสายฝน กลีบดอกทั้งหมดอัดแน่นไปด้วยพลังปฐมแห่งฟ้าดิน ที่เกิดจากการกระตุ้นของมูทราทั้งสอง และยิ่งผนวกอานาภาพของคำสวด เอาไว้ ทันทีที่สัมผัสผัสฏกศตฺรูกี้จะระเบิดออกโดยพลัน

มือขวากำหนดพุทธจิต มือซ้ายสำแดงโทสะของหิมิงหวัง ปาก เปล่งเสียงสวดสยบใจ แค่อันพิริบตา กวณให้สามารถใช้วิชาแนวทาง พุทธที่มีความร้ายกาจยิ่งออกมาติดๆ กัน นี่แสดงให้เห็นว่าศิษย์ ก้นกูกิจของมหาเถระอาวโสวัดลันเคอรูปนี้มีพุทธจิตที่ฝังแล้วและ หนักแน่นมั่นคง แม้มืดอยู่ในห้องสถานการณ์คับขันก็ยังสามารถรักษา ความสงบนิ่ง ลงมือตอบโต้ได้อย่างไม่ลนลาน

เทียบกับปฏุชนคนธรรมดาทั่วไป ข้อได้เปรียบของผู้ฝึกฌาน ไม่ว่าจะเป็นิกายเต่าหรือพุทธก็คือความเร็ว คนธรรมดานั้นเพียงเห็น ปรกาศจากคมกระบี่ ตั๋วกระบี่บินก็พุ่งเข้าเสียบคอหอยมันแล้ว แน่นอน กวณให้รู้ว่าหญิงเซียวมิใช่คนธรรมดา แต่มันก็มั่นใจว่านี่คือวิธีรับมือ การจู่โจมประชิดตัวอย่างกะทันหันของอีกฝ่ายที่ถูกต้อง

น่าเสียดาย มันล้มไปเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือวิธีของมันจะสำเร็จลงได้ ศตฺรูกี้ต้องอยู่ห่างออกไประยะหนึ่ง แต่ตอนนี้หญิงเซียวอยู่ห่างจากมัน แค่ไม่ถึงหนึ่งชั๊อ เรียกได้ว่าใกล้จนแทบจ่ออยู่ตรงหน้า

ดังนั้นขณะที่สองมือของกวณให้เพียงเหยียดงอเป็นท่ามูทราอย่าง สมบูรณ์ กลีบบุปผาที่เกิดจากพลังปฐมเพียงจะผลิตจากดอก หญิงเซียว ก็ลงมือด้วยท่าร่างง่ายๆ ไม่ซับซ้อนไปก่อนแล้ว นั่นคือปล่อยหมัดเข้าไป ที่หน้าของกวณให้อย่างไม่อ้อมค้อมและไม่อ้อมมือตามที่หลวงจีนหนุ่ม เคยขอไว้

โลหิตสองสายสาดกระเซ็น ตามมาด้วยเสียงโอยอย่างเจ็บปวด มูทราดวงจิตในมือขวาและมูทราหิมิงหวังในมือซ้ายของกวณให้ลั่น

สลายไปสิ้น บุปผาที่เกิดจากพลังปฐมสูญสลายไม่ดำรงอยู่อีก สุดท้าย
แม้แต่เมฆหมอกก็จางหาย

เมื่อเมฆหมอกจางหาย ตัวยุทธก็กลับคืนสู่ความสงบและโล่งกว้าง
เหมือนเดิม

หนึ่งเขยียดึงหมัดกลับซ้ำๆ กวนให้กัมหน้าเซ็ดเลือดที่มุมปาก
พลางกล่าวว่า

"อาตมาแพ้แล้ว"

เศษน้ำแข็งละลายเป็นน้ำไหลซึมลงร่องไม้บนพื้น กวนให้ทอด
ถอนใจงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"เขียนเชิงสิบสามสมกับเป็นผู้สู้บทอดจอมยุทธ์ทเวอย่างแท้จริง
สามารถใช้มรรคาแห่งยันต์ได้อย่างชาญฉลาดคาดเดาได้ยาก ยันต์ที่ใช้
ออกติดต่อกันสี่ชุดนั้นผ่านการขบคิดและเรียงลำดับมาอย่างยอดเยี่ยม
ราวกับเป็นความเรียงชั้นเลิศครบถ้วนทั้งบทขึ้นต้น บทประสานรับ และ
บทสรุป งดงามไม่มีช่องโหว่ให้ติ ยิ่งกระบวนท่าสุดท้ายที่ละจากยันต์
มาใช้กำปั้น แสดงให้เห็นถึงการรู้จักฉกฉวยโอกาส เชี่ยวชาญการต่อสู้
อย่างแท้จริง การที่อาตมาขอทำสัญญากับเขียนเชิงนับว่าไม่ประมาทตน
อยู่บ้างจริงๆ มีน้ำเล้า ตอนอาตมาเอ่ยปาก เขียนเชิงจึงทำท่าลังเล
คิดว่าคงไม่อยากทำลายความฮึกเหิมมั่นใจของอาตมานั่นเอง"

หนึ่งเขยียดชะการประลองในครั้งนี้ก็จริง แต่ก็เป็นการเล่นอย่าง
โชคช่วย ทั้งนี้เพราะแม้พลังจิตในห้วงแห่งความนึกคิดของมันจะมี
มากมายเหลือล้นจนสามารถใช้ยันต์สี่ชุดติดๆ กันได้โดยไม่มีปัญหา
ทว่ามันก็อดลมปราณสุดไพศาลในร่างเข้าไปในยันต์สามชุดแรก
จนแทบจะหมดสิ้น และหลังจากใช้ยันต์รูปสามก็ยังผืนพุ่งเข้าจู่โจม
อย่างกะทันหันอีก

ที่มันรั้งมือไว้ไม่ตรีในตอนท้าย ทั้งๆ ที่ลมปราณสุดไพศาลของมัน
ในขณะนี้ร้ายกาจถึงขั้นสามารถต่อยศีระชะกฐีให้แตกดังโพละเหมือนแดง
ได้ในหมัดเดียว มิใช่เป็นเพราะมันบังเกิดจิตพิศวาสต่อหลวงจีนรูปนี้
แต่เป็นเพราะร่างกายมันบรรลู่ถึงจุดที่อ่อนล้าจนแทบยืนหยัดต่อไป
ไม่ไหวแล้วต่างหาก

หากตอนนั้นกวนไ่ไม่ตอบได้ เพียงเลียนท่าอจลหมิงหวังผู้พิทักษ์
นิกายพุทธ เพิ่มการป้องกันให้ตัวเอง ยืนหยัดต่ออีกแค่นี้ไม่กี่จิตใจ คนที่
ล้มลงก่อนจะต้องเป็นหนึ่งเขวียอย่างแน่นอน

หนึ่งเขวียเห็นกวนไ่ให้ยอมรับความพ่ายแพ้ ในใจก็ลอบรำร้องยินดี
หลวงจีนจากวัดลั่นเคอรูปนี้แม้ด้านฉานสูงล้ำ แต่เร้นกายอยู่บนเขา
หลังวัดเพียรปฏิบัติธรรมท่องสวดคัมภีร์ ร้อยวันพันปีไม่โผล่หัวออกมา
เจอเจอผู้คน หากถามมันว่าการต่อสู้คืออะไร เกรงว่าคงตอบได้เพียงแค
งูๆ ปลาๆ

งูๆ หนึ่งเขวียก็นึกถึงคำพูดของเยียงฮงวีที่ว่าผู้ฝึกฉานส่วนใหญ่
ไม่เข้าใจการต่อสู้ คิดจะเอาชนะพวกมันเป็นเรื่องที่ย่ายดายยิ่ง

"เสียตายที่อาตมาร่ำเรียนมาไม่พอ จึงไม่มีโอกาสได้เห็นเคล็ดวิชา
วิญญูชนมิใช่ภาชนะอันลือลั่นของสถานศึกษา"

กวนไ่ยังคงทบทวนและประเมินตัวเองจากการต่อสู้เมื่อครู่อย่าง
จริงจัง

ยิ่งมันจริงใจมากเท่าใด หนึ่งเขวียก็ยิ่งรู้สึกหน้าร้อนชุ่มมากขึ้น
เท่านั้น คิดในใจ ที่ข้าไม่ยอมสู้กับเจ้ากลางถนนหาได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ความเป็นห่วงเป็นใยในตัวเจ้าไม่ แต่เป็นเพราะกลัวว่าหากตัวเองต้อง
พ่ายแพ้ต่อหน้าผู้คนมากมาย จะสูญเสียความมั่นใจที่เคยมีไปตลอดกาล
ต่างหาก

จู่ๆ กวณไท์ก็เอ่ยขึ้น

"มีอยู่เรื่องหนึ่งที่อาตมายังขบคิดไม่เข้าใจ มิทราบว่าเป็นเชิงเชิงสิบสาม
หลบหยดน้ำฝนที่อาตมาตีดอกออกไปได้อย่างไร"

หญิงเขี่ยยิ้มน้อยๆ ไม่ตอบคำถามมัน ขณะเดียวกันก็แอบโคจร
ลมปราณพื้นฟูพลังเงียบๆ

กวณไท์เห็นเช่นนั้นก็รีบกล่าวอย่างละอายใจ

"เสียมารยาทแล้ว"

ตามความคิดของกวณไท์ เคล็ดวิชาที่หญิงเขี่ยใช้รับกระบวนท่า
จุดใจของมัน ย่อมต้องเป็นอีกหนึ่งเคล็ดวิชาสุดยอดของสถานศึกษา
ที่ไม่แน่ว่าอาจจะมีควมร้ายกาจพอๆ กับเคล็ดวิชาวิญญูชนมิใช่ภาชนะ
เมื่อครู่มันไม่คิดให้รอบคอบ ผลิผลลามถามออกไป มิเท่ากับเป็นการ
เทียบเคียงถามความลับของสถานศึกษาหรือหรือ คิดได้ดังนี้ก็
รู้สึกละอาย จึงกล่าวตำหนิตัวเองออกมา

หญิงเขี่ยยิ้มพลางส่ายหน้า ก่อนพุงกวณไท์เดินออกจากวิหาร

มันหลบฝนหยดนั้นได้อย่างไรนะรี

อันที่จริงมันไม่ได้หลบเสียด้วยซ้ำ! มันแค่ก้มหน้าให้เม็ดฝนปะทะ
กับโคนผมเหนือหน้าผากแล้วซึมเข้าไปในไรผม

ฝนหยดนั้นอัดแน่นไปด้วยพลังจุดใจก็จริง ทว่ามันเป็นคนหน้าหนา
มาแต่ไหนแต่ไร นี่จึงไม่นับว่าเป็นอะไรได้ มิหนำซ้ำหลังเข้าสู่วิถีแห่งมาร
หน้าของมันก็ยิ่งหนากว่าเดิมอีกหลายสิบเท่า

ด้านนอก เหล่านักพรตต่างเฝ้ารอคอยผลกันอยู่อย่างใจจดใจจ่อ

นี่คือการต่อสู้ครั้งแรกของศิษย์สถานศึกษารุ่นใหม่เข้าสู่โลกิยะ
นักพรตแห่งอมมขาวโพลนบางคนอดนึกถึงผู้พี่เพื่อนแซ่เคอของ
สถานศึกษามีได้ หลังจากขี่ลาดำเข้าเมืองฉางอัน คนผู้นั้นก็สร้างมรสุม

ที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดขึ้นหลายครั้ง พวกมันจึงมีอาจไม่เป็นกังวล
อยู่บ้าง

ประตูดิหารปิดสนิท มีเพียงหน้าต่างที่เปิดออกกว้าง แต่ถึงกระนั้น
ก็ไม่มีผู้ใดกล้าชะโงกหน้าเข้าไปดู

ผู้ที่ยืนอออยู่รอบด้านเห็นภายในวิหารมีเปลวไฟลุกไหม้ ไร้อัน
แห่งผากแผ่กระจายออกมาทางหน้าต่าง จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝนตกดัง
ซ่าๆ จนน้ำไหลนองออกมานอกประตู ไม่นานไอนเย็นหอบหนึ่งก็ไหลซึม
ออกมา ตรงเข้าข่มความหนาวเย็นภายนอกวิหารไป ตามมาด้วยเสียงสวด
อันน่าเกรงขามและประกายแสงสีทองแห่งพุทธะ ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่าง
จะกลับคืนสู่ความเงียบสงบ

ในใจของทุกคนในตอนนี้มีอยู่เพียงคำถามเดียว นั่นคือตกลงเป็น
เขียนเชิงสิบสามของสถานศึกษาหรือศิษย์ก้นกุฎิของมหาเถระอาวุโส
วัดลั่นเคอที่เป็นฝ่ายชนะ

ไม่ชั้นชั้นยืนอยู่ได้ร่วมไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ตอนหนึ่งเซวียใช้ยันต์ติดต่อกัน
สั้นที่สุด ดวงตานางเปล่งประกายเจิดจ้า แต่พอเสียงสวดดังขึ้น เห็น
แสงสีทองแห่งพุทธะได้รำไร ดวงตานางก็เริ่มฉายแววกังวล ทว่า
พอวิหารกลับคืนสู่ความสงบ อาการกระสับกระส่ายของนางก็กลับ
หายไปเป็นปกติทั้ง ทั้งนี้เพราะนางรู้ว่าคนอย่างหนึ่งเซวียไม่ว่าจะพ่ายแพ้
หรือตาย จะไม่มีทางเป็นไปอย่างเงียบเชียบไร้ผู้สงสัยเช่นนี้

ในที่สุดประตูดิหารก็เปิดออก หนึ่งเซวียพยุงบอนให้เดินออกมา

พอเห็นคราบเลือดบนหน้าของกวนไ้ ทุกคนก็อดตกตะลึง
พริ้งเพริดมิได้ คิดในใจ เขียนเชิงสิบสามสมแล้วที่ เป็นผู้เข้าสู่โลกิยะ
ของสถานศึกษา ใช้เวลาเพียงครู่เดียวก็สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ที่มี
ความเป็นมาไม่ธรรมดาได้

เพราะความสัมพันธ์ระหว่างมันกับเหยียนเซ่อต้าซือ เหล่านักพรต
ในอารามจึงยึดถือมันเป็นผลิผลของนิกายเฮ้าเทียนฝ่ายใต้ครึ่งหนึ่ง
ดังนั้นพอเห็นว่ามันเป็นฝ่ายชนะจึงไม่คิดจะปกปิดสีหน้าปลื้มปีติยินดี
เอาไว้แม้แต่น้อย พวกมันแสดงออกอย่างเปิดเผย

หลังสนทนากับเหอหมิงจื่อเล็กน้อย หนึ่งเซวียก็กล่าวกับกวนไห้
อย่างสนิทสนมว่าปีหน้ามันจะไปร่วมงานเทศกาลอิ้วหลันที่วัดลั่นเคอ
อย่างแน่นอน ถึงตอนนั้นจะจุดเทียนสนทนากับอีกฝ่ายตลอดทั้งคืน
ให้ละเอียด จากนั้นมันก็จะกล่าวคำอำลาแล้วเดินจากมา

ตอนออกจากอารามเฮ้าเทียนฝ่ายใต้ หิมะโปรยปรายลงมาอีกครา
พอเดินเลียบบกำแพงวังไปได้ไม่กี่สิบก้าว หนึ่งเซวียก็หน้าขาวซีด
มือที่ถือร่มสั่นระริก โม่ซันซันเห็นเช่นนั้นก็คล้องแขนเข้าพุงมันไว้
ดูเผินๆ คล้ายบุรุษหนุ่มกับสาวงามกำลังเดินคลอเคลียกัน

โม่ซันซันเปรยขึ้น

"กวนไห้แม้จะยังอายุไม่มาก แต่ก็ถูกมหาเถระอาวโโสผู้มีด้านฉาน
ลึกล้ำสุดจะหยั่งทุ่มเทจิตใจอบรมสั่งสอนมานานหลายปี เคล็ดวิชา
แนวทางพุทธที่ใช้ออกจึงทรงอานุภาพมีความเป็นเลิศ นับเป็นหนึ่งใน
ยอดผู้ฝึกฉานที่มีอยู่เพียงไม่กี่คนของนิกายพุทธ ท่านวันนี้ไม่ได้ใช้
ทั้งธนูยันต์และถุงแพรของเหยียนเซ่อต้าซือ แต่กลับสามารถเอาชนะ
มันได้ นี่ทำให้ข้ารู้สึกประหลาดใจไม่น้อย"

หนึ่งเซวียได้ยินนางบอกว่ากวนไห้คือหนึ่งในยอดผู้ฝึกฉานที่มีอยู่
เพียงไม่กี่คนของนิกายพุทธ จิตใจก็เคลิบเคลิ้ม รู้สึกกระหิม์ยิ้มย่อง
ในชัยชนะของตัวเอง แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้วถามอย่างหงุดหงิดขึ้นมา
ทันทีเมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายของนาง

"หรือในสายตาของเจ้า ข้าไม่ได้เรื่องเอาเสียจริงๆ"

ไม่ชันชันเสมอเหมือนที่ไปรยปรายอยู่บนอกร่มก่อนตอบยิ้มๆ

"ก็ท่านไม่ได้เรื่องจริงๆ นี่นา"

เจอนางตอกกลับเช่นนี้ หนึ่งเขวียก็ถึงกับพูดไม่ออก

ไม่ชันชันหยุดเท้าลง มองชี้กหน้าด้านข้างของมันพลางกล่าว
อย่างจริงจัง

"เพียงแต่วันนี้ท่านร้ายกาจยิ่ง"

หนึ่งเขวียค่อยยิ้มได้

"ขอบใจ"

แต่แล้ววูๆ ไม่ชันชันก็เอ่ยถึงสิ่งที่สงสัยอยู่ในใจ

"ข้ารู้สึกแปลกๆ ตอนท่านใช้ยันต์สามชุดแรก ว่ากันตามเหตุผล
อาศัยด้านฉานและความเข้าใจในมรรคาแห่งยันต์ของท่านในตอนนี้
ไม่น่าจะเขียนยันต์ที่มีความร้ายกาจระดับนี้ออกมาได้ อานุภาพของมัน
เทียบเท่ากับยันต์ที่ข้าเขียนออกมาเลยทีเดียว"

ด้วยด้านฉานอันสูงส่งและฐานะของผู้มงามายอักษร นางย่อมมีสิทธิ์
เอาตัวเองเป็นบรรทัดฐาน

หนึ่งเขวียเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ กลัวว่านางจะดูออกว่ามันใช้ลูกไม้
บางอย่างกับยันต์เหล่านั้น หรือถึงกับดูออกว่ามันใช้วิธีของพรรคमार
แต่ก่อนที่มันจะพูดอะไรออกมา ไม่ชันชันพลันโพลงขึ้น

"ข้าเข้าใจแล้ว! นั่นไม่ใช่ยันต์! เป็นท่านใช้เจตนารมณ์เลียนแบบ
ยันต์ใช่หรือไม่ หรือนี่ก็คือเคล็ดวิชาวิญญูชนมิใช่ภาชนะซึ่งเป็นทีละสื่อ
กันของสถานศึกษา"

แม้หนึ่งเขวียจะเป็นศิษย์ชั้นสอง ทว่ามันไม่เคยรู้ว่าสถานศึกษา
มีเคล็ดวิชาชื่อนี้อยู่ด้วย มันอดนึกถึงคำว่า 'วิญญูชนมิใช่ภาชนะ' ที่
สลักไว้บนหินหน้าประตูไม่ได้ หรือคำคำนี้จะมีความหมายลึกซึ้ง

ซ่อนอยู่ มันนี่ก็อยากจะถามไถ่ไม่ซนซน แต่ก็ต้องปิดปากเงียบไว้เพื่อ
กันไม่ให้นางเกิดความสงสัยขึ้นมาอีก ตอนนี้นางดูไม่ออกว่ามัน
ใช้ลมปราณสุดไพศาลแทนการใช้พลังปฐมแห่งฟ้าดิน ยังนึกว่ามันใช้
เคล็ดวิชาวิญญูชนมิใช่ภาชนะ นับว่าโชคยังช่วยมัน

คิดได้ดังนี้มันก็ได้แต่ยิ้ม ไม่ตอบคำถามนาง

โมซันซันเห็นมันไม่ปริปากกล่าววาก็ไม่เข้าซี่ เดินต่อไปเงียบๆ
สี่สันของราตรีปกคลุมไปทั่วเมืองฉางอัน ตะเกียงที่จุดทิ้งไว้
ตลอดกาลบนหอดตรงมุมกำแพงของวังต้องห้ามสาดส่องลงมาเป็น
ลำแสงสีเหลืองอ่อน ช่วยขับเน้นความขาวของเกล็ดหิมะที่กำลัง
โปรยปรายอยู่หน้ากำแพงวังสีแดงให้งดงามยิ่งขึ้น

ที่นี่คือจุดที่ไกลและเปลี่ยวที่สุดของเชิงกำแพง หิมะพอตกลงมา
กระทบผิวน้ำก็ละลายหายไปจนไร้ร่องรอย ทั้งสองเดินอยู่ท่ามกลาง
บรรยากาศอันเงียบสงบ เสียงเท้าย่ำหิมะร่วนซุยจึงดังชัดหูมากเป็น
พิเศษ

โมซันซันปิดเส้นผมที่ปลิวปรกหน้า มองหิมะที่กำลังพรั่งพรู
โดยมีกำแพงวังสีแดงเป็นฉากหลัง ก่อนกล่าวเบาๆ

"แคว้นต้าเหออยู่ไกลลงไปทางใต้ ยากนักที่จะได้เห็นหิมะ"

หญิงเขี่ยนึกถึงแคว้นที่ทั้งสี่ฤดูอบอุ่นตั้งวสันต์ ก็กล่าวอย่าง
หมายมั่น

"หากมีโอกาสข้าจะไปเที่ยวชม"

"แคว้นต้าเหออาณาเขตเล็กคนน้อยจึงอ่อนแอ แต่ทิศเหนือ
กลับอยู่ติดกับแคว้นหนานจิ้นที่เข้มแข็ง มีหน้าข้ายังมีความสัมพันธ์
อันเลวร้ายกับแคว้นเวียหลุน ทว่าหลายร้อยปีมานี้กลับสามารถ
รักษาความสงบสุขและความสมบูรณ์มั่งคั่งเอาไว้ได้ ท่านรู้หรือไม่ว่า

เป็นเพราะเหตุใด"

หนึ่งเขวียส่ายหน้า

ไม่ชันชันแขนมองวังต้องห้ามที่ใหญ่โตน่าเกรงขามตรงหน้า
ตอบเสียงเรียบว่า

"ก็เพราะในแผ่นดินนี้มีแคว้นต่ำถึงกับวังต้องห้ามแห่งนี้ละสิ
แคว้นต่ำเหอผูกสัมพันธ์กับแคว้นต่ำถึงมาตั้งแต่โบราณกาล แม้ว่าแคว้น
ของพวกเราจะห่างไกลกัน ไม่มีพรมแดนติดกัน แต่ทุกคนต่างก็รู้ว่า
แคว้นต่ำเหอนั้นอยู่ภายใต้การคุ้มครองของแคว้นต่ำถึงอย่างเงียบๆ
มาโดยตลอด"

หนึ่งเขวียย่อมทราบความจริงข้อนี้ แต่ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใด
นางจึงหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูด

"แคว้นหนานจิ้นกับแคว้นเยวียหลุนต่างรู้ดีว่าหากพวกมันกระทำการ
เกินเลยไป หรือหากวันใดกองทัพของพวกมันรุกล้ำเข้าอาณาเขต
แคว้นต่ำเหอเพียงแค่นูนเดียว กองทัพและราษฎรชาวถึงรวมถึง
องค์จักรพรรดิที่ประทับอยู่ในวังแห่งนี้จะต้องไม่นิ่งดูดามองอยู่
ด้านข้าง ดังนั้นในขณะที่แคว้นอื่นๆ ยึดถือต่ำถึงเป็นจอมอันธพาลที่มี
จิตใจทะเยอทะยาน เป็นรากเหง้าแห่งสงคราม แต่พวกเราชาวต่ำเหอ
กลับคิดในทางตรงกันข้าม นั่นคือขอเพียงแคว้นต่ำถึงดำรงอยู่ โลกที่
ความจริงแล้วสับสนวุ่นวายและมีอันตรายอย่างใหญ่หลวงจึงจะสงบสุข
อย่างแท้จริง"

ไม่ชันชันหันมายิ้มให้มันก่อนกล่าวต่อไป

"ความจริงแล้วโลกของผู้ฝึกฆานกับโลกของปฤชชนคนธรรมดา
ไม่มีทางแยกออกจากกัน ผู้ฝึกฆานอย่างพวกเราจะต้องเข้มแข็ง
จึงจะสามารถรักษาความสงบสุขของแคว้นแคว้นและราษฎรเอาไว้ได้"

ดังนั้นสิ่งที่ท่านต้องทำในตอนนั้นก็คือใช้ความเข้มแข็งของตัวเองทำให้
แคว้นต้าถังเข้มแข็งเกรียงไกรยิ่งกว่าเดิม"

ในที่สุดหญิงเซวียก็เข้าใจ วันนี้ตอนอยู่บนถนนใหญ่หน้ากรมพิธีการ
ไม่ซันซันคงจะอ่านความลึกลับและความห้วนไหวในจิตใจของมันออก
ดังนั้นจึงคิดอาศัยคำพูดเหล่านี้มากระตุ้นเตือนสติมัน มันยิ้มให้นาง
อย่างอ่อนโยน

"ขอใบเจ้าที่ช่วยชี้แนะะ อันที่จริงข้าก็พอจะเข้าใจแล้วว่าหาก
ต้องการให้แผ่นดินสงบสุขมิใช่แค่หลบหน้าหลบตาไม่รับคำทำก็จะ
หมดเรื่องได้ ข้าเพียงแต่ไม่เข้าใจว่ายอดคนทางพุทธอย่างกวนไ่
เหตุใดจึงยังไม่หลุดพ้นจากโมหะและความมงมกาย เหตุใดจึงยังต้อง
มาทำสู้กับข้าอีก"

โมซันซันชี้กำแพงวังที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางความมืด กล่าวว่า
"คนเราพอเห็นกำแพงวังสูงตระหง่าน ก็ย่อมอยากรู้ว่าภายในนั้น
มีอะไร พอเห็นยอดเขาสูงชัน ก็ย่อมอยากขึ้นไปดูให้เห็นกับตาถึงทิวทัศน์
บนนั้น"

ผู้ฝึกฆานก็เป็นคน พวกมันย่อมต้องมีความอยากรู้อยากเห็นและ
ความมุ่งมาดปรารถนาเช่นกัน ยิ่งกว่านั้นพวกมันยังมีความโห่หงือดี
อยู่เป็นทุนเดิม การแสดงออกจึงรุนแรงกว่าคนธรรมดาทั่วไป"

หญิงเซวียฟังแล้วก็นึกถึงสภาพจิตใจของตัวเองตอนบวกับัน
พยายามจะเดินขึ้นสู่ยอดเขาหลังสถานศึกษา รวมถึงความรู้สึกหลัง
ได้เห็นยอดเขามากมายกลางทะเลเมฆ

"สำหรับเหล่าผู้ฝึกฆาน จุดหมายปลายทางของการมานะบวกับัน
ก็คือสถานที่ที่เป็นปริศนา แม้พวกมันจะรู้สึกเคารพยำเกรง แต่
ในขณะที่เดียวกันก็มีความปรารถนาที่จะได้เข้าไปใกล้หรือกระทั่งเดิน

ข้ามไป พวกมันมีรู้ว่าอารามจื่อโส่วและวัดเสวียนคงอยู่ ณ แห่งหนใด ผิดกับสถานศึกษาที่อยู่ตรงหน้ารอรับการมาเยือนของผู้คน ดังนั้น พวกมันจึงคิดจะลองปีนยอดเขาที่เรียกว่าสถานศึกษานี้ดูสักครั้งหนึ่งในชีวิต"

กลางม่านหิมะเบาบาง หนึ่งเขวียกับโมชันชันเดินเคียงคู่อยู่ได้ร่ม คันเดียวกัน พอดียสนทนาเกี่ยวกับการเข้าสู่โลกิยะของสถานศึกษากับการถูกทำลู่ยุติลง ต่างฝ่ายต่างก็เหม่อมองดูผิวน้ำที่จับตัวเป็น ชั้นน้ำแข็งบางๆ ในคุน้ำรอบกำแพงวัง และเกล็ดหิมะที่ตกทับถมไปบนชั้นน้ำแข็งเหล่านี้อย่างเงียบๆ

พวกมันร่วมเป็นร่วมตายกันมาระหว่างที่อยู่ในทุ่งร้าง อีกทั้งระยะนี้ ยังเดินเคียงป่าเคียงไหล่ท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ ในเมืองฉางอัน ด้วยกันอยู่บ่อยครั้ง ความรู้ใจกันและความใกล้ชิดจึงค่อยๆ ซึมซาบเข้าสู่จิตวิญญาณของกันและกันโดยไม่รู้ตัว

เมื่อเดินไปถึงสะพานที่ทอดข้ามคูเมือง หิมะก็หยุดตก หนึ่งเขวียหยุดทำหุบร่มดำ โมชันชันเดินเลยไปสองสามก้าวแล้วหันกลับมาอง อากัปกริยานั้นทำให้เส้นผมยาวสลวยของนางสิ้นไหล่ปกคลุมไหล่ อันบอบบาง อารมณ์ชาวสะอาดยามอยู่เบื้องหน้ากำแพงวังสีแดง ดูดงามกระจ่างดาราไว้กับหิมะที่โปรยปรายลงมาเมื่อครู่

หนึ่งเขวียมองใบหน้าพริ้มเพราและริมฝีปากแดงระเรื่อ เห็นว่า สายตาของนางมิได้เลือนลอยแตกซ่าน แต่สงบนิ่งและจดจ่อ ก็รู้สึก ตื่นเต้นขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ

โมชันชันกล่าวว่า

"ตอนอยู่ในสำนักพรคมาร ข้าเคยบอกว่าชอบท่าน"

หนึ่งเขวียยืนตะลึง ก่อนหลุดคำพูดออกมาอย่างลำบากยากเย็น

"ข้า...ข้าจำได้"

โมชันชันเซิดหน้าขึ้น ดวงหน้าอิมเต็มดูคือร้อนและตระนนงถือดี เป็นอย่างยิ่ง

"ตอนนี้ข้ายังต้องการให้ท่านชอบข้าด้วย"

หญิงเซียวมองเลยบ่าของนางไปยังกำแพงวังสีแดงด้านหลัง แต่ มันพบว่าที่นั่นไม่มีอะไรน่ามอง จึงลดสายตาลงไปยังสายน้ำที่กำลังไหลเอื่อยอยู่ใต้สะพาน ก็พบอีกว่าสายน้ำยามวิกาลดำเหมือนน้ำหมึก มองไม่เห็นอะไรแม้แต่หยด ดั่งนั้นมันจึงได้แต่ต้องตั้งสายตากลับมา ที่นางอีกครั้ง พยายามบังคับเสียงให้ราบเรียบก่อนตอบไปว่า

"นับว่ายุติธรรมดี"

โมชันชันก้มหน้ามองปลายรองเท้าที่ไหลพันชายกระโปรง ถามเสียงแผ่วเบาว่า

"ตอบมา ท่านชอบข้าหรือไม่"

คราวนี้หญิงเซียวจ้องกำแพงวังด้านหลังสาวน้อยอย่างเอาเป็นเอาตาย แม้จะไม่มีอะไรให้มองก็ตามที่

คนเราเกิดมาล้วนต้องเผชิญกับปัญหา สำหรับมัน โมชันชัน ก็คือหนึ่งในปัญหามากมายที่ต้องเผชิญ มิหนำซ้ำยังเป็นปัญหาที่หาคำตอบได้ยากที่สุดในชีวิตด้วย ดั่งนั้นมันจึงต้องขบคิดพิจารณาอย่างจริงจังเพื่อให้ได้คำตอบที่แน่นอนถูกต้อง

ครั้งแรกที่มันเห็นสาวน้อยตรงหน้าคือตอนที่มันอยู่ตรังริมทะเลสาบ รูปไต่ ตอนนั้นร่างในชุดขาวของนางแกว่งไกวอยู่บนกิ่งไม้ที่ไหววยบยับไปตามแรงลม ผ้ารัดเอวสีครามชายโบกพลิ้วเตะตามันตั้งแต่แรก ต่อมา มันกับนางก็ได้เดินทางร่วมกัน มันได้เห็นสายตาเย็นชา เห็นคิ้วเรียวยาว และแก้มอ้มกลมน่ารักเหมือนหมันโถว เห็นนางวาดยันต์ทเวะครึ่งชุด

และร่วงตกลงมาจากกลางอากาศ เห็นภาพที่นางกับมันนั่งสนทนากัน ถึงเรื่องอักษรลายพู่กันและมรรคาแห่งยันต์อยู่บนรถม้าคันเดียวกัน จนกระทั่งถึงราชสำนักจิวจั้งและเข้าสู่ทุ่งร้าง พวกมันยังร่วมเดินทาง ฝ่าพายุหิมะ ตกปลาริมทะเลสาบ บุกฝ่าดงก้อนหินที่วางระเกะระกะ เป็นค่ายกล นอกจากนั้นมันยังจำสัมผัสแนบชิดตอนแบกนางขึ้นหลัง คอยฟังนางชี้ทางให้ได้ ก่อนหน้านั้นนางเคยบอกว่าชอบเจ้าดำและ ตัวอักษรของมัน สุดท้ายตอนใกล้ตายหน้าเนินเขาโครงกระตุก นาง กลับบอกว่าชอบมัน

ภาพในความทรงจำเหล่านี้ลอยผ่านกำแพงวังไปที่ละภาพๆ ความรู้สึกหัวนโหวได้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง ที่ผ่านมามันไม่มั่นใจในหลายๆ เรื่อง แต่อย่างน้อยก็มีอยู่เรื่องหนึ่งที่มันมั่นใจ เพียงแต่มันไม่เคยคิด จะบอกกล่าวออกมา จนวันนี้นางถึงกับต้องเป็นฝ่ายเอ่ยถามขึ้นเอง หากยังไม่ยอมตอบ ยังคิดจะถ่วงเวลาให้ยืดยาวมากไปกว่านี้ มันยัง จะเป็นลูกผู้ชายอยู่หรือไม่ ดั่งนั้นมันจึงสบตานางพร้อมกล่าวเสียง หนักแน่นว่า

"ชอบ"

ไม่ซันซันตัวแข็ง ลมหายใจแทบหยุดชะงัก แต่แทนที่นางจะ เงยหน้าขึ้นมองมัน กลับเดินไปริมสะพานก้มมองสายน้ำที่ดำสนิท รวากับน้ำหมึก พยายามซ่อนรอยยิ้มเขินอายไว้ได้เส้นผมที่ไหลลื่น ปรกหน้า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)